

Bảy nụ hôn dài

Lam nhận được thư Khương một sáng mùa thu trong vắt. Hòm thư trước cửa còn lấm tấm những hạt sương từ đêm trước, tiếng chìa khoá tra vào ổ bật tanh tách như tiếng reo vui của lá và gió. Lam mỉm cười, vào mùa thu, ngay cả những vật dường như vô tri nhất cũng trở nên dịu dàng đến lạ.

Thư Khương viết ngắn. Anh nói vừa tìm được công việc mới, dặn dò Lam nhớ ăn ngủ đúng giờ. Cuối thư, như thường lệ, là bảy ngôi sao vẽ tay nguyệt ngọc. Lam thấy có vị ngọt phảng phất ở khóe môi. Bảy ngôi sao là bảy nụ hôn của Khương gửi đến cô. Lam thích số "7", Khương biết như thế. Và từ khi họ không còn được chở nhau qua những con phố dài để vùi mặt vào tóc nhau, lấy trộm từ gió một cái hôn hiền lành thì những ngôi sao ấy bắt đầu thay Khương mang đến vị ngọt trên môi Lam.

Đó là lá thư cuối cùng của Khương.

Anh mất hai ngày sau đó, với lí do cũng bình thường như lí do cho muôn ngàn cái chết khác: tai nạn giao thông.

Đó là lúc mùa thu đang vào độ đẹp nhất.

Mọi người muốn giấu Lam, nhưng giấu làm sao được. Che giấu cái chết có vẻ khó khăn hơn sự sống. Lam dễ dàng nhận ra sự thiếu vắng của Khương, cho dù đôi lúc cô dường như quên mất sự có mặt của anh.

Lam bay về vừa kịp ngày đưa anh ra nghĩa trang. Không có nước mắt. Không có sự cứng rắn gượng gạo. Chỉ có Lam-không-Khương, nghĩa là không có bảy nụ hôn dài mang ánh sáng của sao trời, không có những ngày trời âm u Lam nằm tựa đầu lên vai Khương lắng nghe tiếng nhịp tim anh rất gần, không có mái tóc phảng phất mùi bụi đường, không có những giấc ngủ vui trong căn phòng thiếu ánh sáng thừa tình yêu.

Trong một chừng mực nào đó, người ta nhận thấy Lam-không-Khương đồng nghĩa với Lam-không-Lam.

Lam không quay lại bên kia nữa. Dù ở bên kia, mùa thu đang rất đẹp. Bạn bè không ai nghe Lam nhắc đến Khương nữa. Thậm chí không có cả những câu tình cờ buột miệng đơn thuần mang tính chất sự kiện như "Hôm trước Lam gặp mẹ Khương ngoài cửa hàng". Họ nghĩ Lam không muốn chạm đến vết thương tươi rói, nên cũng thôi không nhắc về Khương mỗi khi có Lam ở đó. Lam xin được công việc dạy vẽ ở một trường trung học. Cô sống lặng lẽ và bình thản. Rồi thời gian cũng dần qua. Và những người bạn, những người từng biết Khương, cũng đến lúc họ không nhắc về Khương nữa, dù có hay không có Lam ở đó. Lãng quên cái chết lại dễ dàng hơn là sự sống.

Khi Khương mất đi, nhiều thứ tản mát và nhạt nhòa theo. Đó là hệ quả không tránh được của sự mất mát. Chỉ riêng có một điều được thêm vào. Một thứ duy nhất vì sự mất mát của Khương mà xuất hiện. Thứ đó mang hình dáng của một hộp thư xinh xắn làm bằng gỗ sơn xanh nằm lặng lẽ cạnh mộ anh. Hộp thư ấy vẫn thường xuyên nhận được bảy nụ hôn có hình ngôi sao vẽ nguệch ngoạc. Lá thư đầu tiên trong hộp và bảy nụ hôn đầu tiên là của người con trai đang nằm hiên lành cạnh nó. Những lá thư và nụ hôn tiếp theo được người con gái mang đến vào mỗi sáng thứ bảy.

I.

Đôi lúc em tự hỏi cái chết có mùi vị như thế nào. Nó có giống như hương vị của mùa thu không anh. Em hi vọng nó sẽ dịu dàng và ngọt ngào như thế, để những khi em đi qua mùa thu, em biết em và anh có cùng một cảm giác.

II.

Đêm qua em mơ thấy anh. Anh mỉm cười với em. Và chúng mình hôn nhau. Bảy nụ hôn dài anh ạ. Anh rất gần em. Gần đến mức em tưởng chỉ cần mở mắt ra chạm tay một cái là giữ được anh ngay. Nhưng em biết có khóc bảy lần cũng không đổi được bảy nụ hôn bằng ánh sao anh tặng em, nên em đã mỉm cười với anh trong giấc mơ.

III.

Hôm qua em được tặng một cái ly uống nước màu ngọc bích. Anh vẫn biết em hay pha trà sữa uống vào những ngày trời nắng nhẹ mà. Em thích cảm giác cầm ly trà trên tay, ngẩn ngơ nhìn từng làn khói như mùa thu toả nắng. Em hay nghĩ, không biết anh có phải là gió không? Anh có phải là khói không? Vì từ khi không có anh, em bỗng yêu những thứ đó lạ lùng, như là em-yêu-anh. Như là em-yêu-anh.

IV.

Hôm nay lúc đang đi bộ xuyên qua đám đông để đến trạm xe, em tình cờ trông thấy ánh mắt anh trên gương mặt một người khác. Em đã không hốt hải chạy theo, em đã không sững người hóa đá. Em chỉ nghĩ, chắc là anh biết em nhớ anh quá, nên đã nhờ một ai đó thay anh cho em một chút tình yêu của anh. Em đã bước đến gặp người thanh niên ấy, mỉm cười "Anh có ánh mắt giống như người yêu tôi". Người thanh niên hơi ngỡ ngàng một chút,

nhưng rồi anh ta đã cười với em anh à. Câu đầu tiên anh ta nói với em là "Đường ở đây nhiều bụi lắm, cô cẩn thận nhé, hình như có một vài hạt vừa bay vào mắt cô".

V.

Em vừa vẽ xong một bức tranh. Em đặt tên nó là "bảy nụ hôn dài". Em đã để nó vào hộp thư của chúng mình rồi, nên anh sẽ thấy nó ngay thôi. Em vẽ chúng mình hôn nhau dưới bầu trời sao. Có tất cả bảy ngôi sao. Em vẽ đi vẽ lại mãi mà không vẽ được gương mặt của anh. Em đã khóc vì bất lực. Em sợ em quên anh. Em sợ đến một ngày nào đó ngay cả trong mơ em cũng không được nhìn rõ mặt anh. Cuối cùng, em nhận ra em đã quen nhìn anh bằng tim. Nếu anh thấy không giống, không phải vì không-phải-anh, chỉ là vì anh-trong-tim-em.

VI.

Thì ra anh chàng hôm nọ ở gần nơi này anh ạ... Em thường chờ cùng trạm xe với anh ta mỗi lần đến gặp anh. Hôm nay anh ta nói với em "Hình như lâu lắm rồi cô không tiếp xúc với con người". Không hiểu sao tự nhiên em bật cười. Em vẫn gặp anh thường xuyên đó thôi. Việc anh rời khỏi thế giới này làm sao ngăn được việc anh là một con người vẹn nguyên nhất. Anh vẫn là Khương-của-em, vẫn là Khương thích khuấy cà phê cho em khi chúng mình ngồi bên vệ đường, vẫn là Khương trầm tĩnh đưa lưng che cho em khỏi ướt khi chúng mình đứng tránh mưa. Có những điều em hiểu, và anh chàng kia không hiểu. Có những điều mà từ khi yêu một người như anh, em tự nhiên được biết.

VII.

Đôi lúc em tự hỏi sao em không giống những người con gái khác khi mất đi

người yêu. Sao em không khóc một lần cho chết lặng đi, để rồi tái sinh và
thản nhiên yêu thương một ai đó khác. Sao em không nhìn cuộc sống bằng
ánh mắt u ám , vì sự u ám một ngày nào đó cũng nhạt nhòa dần. Em chỉ đơn
giản là yêu thương anh. Em chỉ đơn giản là cảm thấy cuộc sống của em vì
anh mà dịu dàng buồn bã như mùa thu. Vì không oán hận, vì không đau đớn,
mà tình yêu không thể phai nhạt.

...

...

Hộp thư đầy rồi anh à. Em lấy thư xếp thành thuyền thả trên dòng sông ở
cạnh đây. Tuần sau em sẽ lại bắt đầu viết những lá thư mới. Hôm nay khi
đứng ở bờ sông nhìn từng chiếc thuyền giấy dần dần trôi ra xa khỏi tầm tay
em, nước mắt em rơi xuống hòa tan vào muôn ngàn giọt nước phía dưới. Em
tự hỏi có phải ngàn ngàn triệu triệu năm trước, những dòng sông đều bắt đầu
từ nước mắt của từng cô gái nhỏ xếp thuyền bằng những lá thư mang ánh
sáng của bảy nụ hôn dài.

Nhiều mùa thu nữa đi qua.

Có phải những dòng sông bắt đầu bằng nước mắt đều chở theo bảy nụ hôn
dài qua biên độ vô cùng của thời gian...

Nguồn: Tintuc Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 11 tháng 5 năm 2007